

Begeleiding van spaarloon op het terrein van de belasting- en premieheffing

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET
EINDVERSLAG

(Ingezonden bij brief van 23 oktober 1972)

Nr. 11

Met betrekking tot de door de leden van de fracties van de A.R.P., de C.H.U. en de K.V.P. naar aanleiding van brieven van het Centraal Bureau voor de Grafische bedrijven in Nederland en het Spaarloonfonds voor het Kartonnage- en Papierzakkenbedrijf ter sprake gebrachte besprekingen tussen genoemd centraal bureau en de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en de toenmalige Staatssecretaris van Financiën – waarvan het resultaat o.a. is weergegeven in „de Volkskrant” van 25 juni 1969 – mogen de ondergetekenden het volgende opmerken.

In dit gesprek is een vrijstelling van spaarloon van fiscale en sociale lasten afgewezen, hangende de resultaten van de commissie-Van Franeker die toen haar werkzaamheid juist was begonnen. Wel is er op gewezen, dat binnen het raam van de wettelijke bepalingen geen belasting en premie behoeft te worden betaald voor spaarloon dat in een fonds wordt afgezonderd, doch ter zake waarvan geen individuele aanspraken aan de werknemers worden toegekend. Enige toestemming of afspraak ligt daaraan niet ten grondslag. In dit verband mogen de ondergetekenden melding maken van een citaat uit de brief van 3 juli 1969 van de toenmalige Staatssecretaris van Financiën aan het Algemeen Fonds voor de Grafische Bedrijven.

„Wel wijs ik u er op, dat indien wordt overgegaan tot het aan werknemers toekennen van individuele aanspraken, deze volgens de huidige wettelijke bepalingen alsdan zullen moeten worden aangemerkt als loon uit dienstbetrekking ter zake waarvan loonbelasting en sociale verzekeringspremies verschuldigd zijn”.

Ten slotte mogen de ondergetekenden opmerken, dat tegen de achtergrond van het wetsontwerp de voor reeds bestaande spaarloonfondsen getroffen overgangsregeling hun alleszins redelijk voorkomt. Immers ter zake van de vóór de inwerking-treding van de wet afgezonderde bedragen mogen in 1973 aan de werknemers aanspraken worden toegekend boven het bedrag dat over 1973 zelf maximaal aan spaarloon mag worden gegeven en behoeft voorts de heffing van 15 pct. slechts te worden betaald – door de werkgever òf door het fonds – over de in het fonds gestorte bedragen, waardoor de gekweekte rente geheel belastingvrij blijft. Voor een tegemoetkoming die nog verder zou gaan zien de ondergetekenden geen gronden.

De ondergetekenden hebben kennis genomen van de opmerkingen van de leden behorende tot de fracties van de P.v.d.A. en de P.P.R., die erkennen, dat de door deze leden geopperde subsidie ter zake van spaarloon niet past in het onderhavige wetsontwerp.

Over de door deze leden gestelde vraag naar een nadere uitleg over de ingewikkeldheid van de door deze leden aangegeven opzet willen de ondergetekenden het volgende opmerken.

In de memorie van antwoord gaven zij reeds aan dat de administratieve uitvoering van een „spaarloonsubsidie” afhankelijk is van de wijze waarop men zich de subsidiëring voorstelt. In ieder geval zal de bedoelde subsidieverlening echter met zich mee moeten brengen, dat de werknemers een individuele subsidie ontvangen. Het ligt daarom voor de hand te veronderstellen, dat aan deze subsidiëring meer werkzaamheden en kosten verbonden zullen zijn dan aan de voorgestelde tegemoet-

koming die als voordeel heeft, dat zij middels een eenvoudige afdracht van loonbelasting door de werkgever kan worden uitgevoerd.

De Staatssecretaris van Financiën,

SCHOLTEN.

De Minister van Sociale Zaken,

BOERSMA.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,

RIETKERK.